

פרשת שלח לך

הפטרת "שלח לך" (יהושע ב'), לקוחה מתוך פרשת המרגלים אותם שלח יהושע בן נון ליריחו ומבחינת העניין סמיכות זו ברורה לגמרי.
 המדרש מספר שהיו אלה כלב בן יפונה- בן זוגו של יהושע, במניין שנים עשר המרגלים אותם שלח משה' ופנחס בן אלעזר הכהן אשר קינא את קנאת ה' בשטים.

במקום בו נכשלו, ארבעים שנה קודם, עשרה מרגלים (מתוך ה-12) שנשלחו ברעש גדול ולעיני כל ישראל על ידי משה, קוראים אנו על הצלחת של שני מרגליו של יהושע, שנשלחו בצמצום, בסתר ובשקט ולא בפרסום כנאמר: " מן השטים שנים מרגלים חרש".

דווקא במינימום הכרחי זה – הם שהכשירו את הקרקע לכניסת העם לארץ היעודה.

(מתוך: 'שבע שנים של שיחות על פרשת השבוע'- ישעיהו לייבוביץ')

שיעור פרשת השבוע: הרב ארי

ימי החול		שבת	
04:36	זמן תפילין /טלית	19:26	הדלקת נרות
		19:35	מנחה א' 14:00 ב' 19:35
09:10←09:09	סוף זמן ק"ש		ערבית ושיעור
19:49←19:47	שקיעה	06:45	שחרית א'
13:15	מנחה א' (בחד"א)	08:30	שחרית ב'
19:35	מנחה וערבית	11:30	קידוש
20:07	צאת הכוכבים	17:40	13:30 מנחה
20:10	ערבית	17:15	לימוד 'דור לדור'
		18:00	שיעור הרב
07:30	שחרית נוער בביה"ס	20:31	צאת השבת

אחות תורנית- הילרי יום טוב

שבת
שלום

”nfe nfq” – חשיבות הנפח

ראה הסנה ונפעם
 אמר לו של נעליך והשיל
 אמר לו אלקי אבותיך אני וירא
 אמר לו בחרתי בך להוציא עמי ממצרים
 ענה מי אנכי אל מול פרעה
 אמר לו אהיה עמך
 שאל לו ואיך יאמינו לי
 אמר לו אסוף הזקנים ותזכיר אברהם יצחק ויעקב ובזאת יאמינו
 שאל לו מה אעשה שיכירו בכחי להוציאם
 למדו שלשה מיני קסמים שכוחו לא פחות מחרטומי מצרים
 אמר לו לא איש דברים אנכי
 ענה לו אשים הדברים בפיך
 ואמר לו אם כך אין חשיבות לשליח
 ושלח נא ביד תשלח
 כעס עליו וסגר השיח ע”י שליחת אהרן לעזרתו
 חלפו כשנתיים אמר לו שלח לך אנשים
 ובחר אותם בעצמו אחד אחד
 ופגע בשניים
 ונכשל בעשרה
 והלכו במדבר ארבעים שנה
 ולא נכנס לארץ ישראל
 וכל זה על שלא הבין חשיבותו של שליח

אהרן כ”ץ

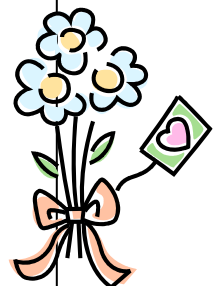
בנס fe יקותיא ז”ל ולאה תבא”א כ”ץ – אר בחולון

מחשבת רויק על כל צנפיה

תודה לכל החברים, שתמכו בנו, בימי המחלה הקשים של גיינגי ובמהלך ה”שבעה”.

תודה למבקרים, למנחמים, למסייעים בחומר וברוח.

מן האה, צ’פי וכל המחנה

ביום המישי שעבר - א' איסרו חג שבועות.. יצאו תמידי החטיבה והתיכון, לטורניר הכדורסל של "הקיבוץ הדתי" שנערך בספורטק בחולון. נבחרת בנות התיכון של סעד זכתה בגביע הנכסף בפעם השניה בתולדותיה!! (במהלך השלוש שנים בהם נערך הטורניר). נבחרת בני התיכון של סעד כיכבה אף היא והעפילה לשלב המכובד של חצי הגמר מול נבחרתה של "שלוחות" ונבחרת בני החטיבה העפילה לחצי הגמר מול נבחרתה של "לביא".

מדווח רז שהם: "יצאנו 3 קבוצות - בני התיכון, בנות התיכון, ובני החטיבה מלווים במעודדים ובמעודדות.. בני התיכון - פתחנו ברגל ימין עם ניצחון קל על נבחרת 'שדה אליהו' 11: 25, המשכנו מול 'יבנה' שחזקה מבעוד מועד בשלל שחקנים זרים, להם הפסדנו 14: 19, רוחנו לא נפלה ושוב זכינו בניצחון מזהיר על נבחרת 'לביא' 14: 27. וכך עלינו לחצי הגמר היוקרתי מול נבחרת 'שלוחות', שם הפסדנו בתוצאה 18: 27. משחקן של בנות התיכון מול 'שדה אליהו' היה צמוד לכל ארכו, אולם שלשה 'מטורפת' של יסכה יפרח עם שניית הסיום! היא שהכריעה את הכף והובילה למשחק הבא מול בארות יצחק - שם הן ניצחו בכבוד וקטפו בקלילות את הגביע. יישר כח! בני החטיבה שפתחו בהפסד בנקודה! מול 'שלוחות', המשיכו בניצחון קליל על 'עין צורים' 7: 21 ועלו לחצי הגמר שם הפסידו ל 'לביא' 10: 20. בהפסקות שבין המשחקים, נערכה תחרות קליעת שלשות. גם שם יוצגנו בכבוד על ידי ירדן אדור שהחליק את הכדור לסל במשך 7 פעמים! וכמעט... זכה בתחרות. חזרנו עיפים ומאד מרוצים מהישגינו. בדרכי חזרה כשנזכרתי בשלשה המדהימה של יסכה עם שריקת הסיום, עלה בזכרוני 'נס ג'לגיריס' - שם ביצע דריק שרפ - אותו מהלך בדיוק.."

בשבת - בשיעור פרשת השבוע, דנו בזוגיות המוזרה שבין משה לבין ציפורה אשתו. גילי ציטטה מדברי הרב בני לאו המוסיף על מגוון הסיבות לכינויה - "האשה הכושית" את זו המדגישה את 'זרותה' והיותה 'אחרת' כבת לעם אחר, שכל נסיונותיה להשתלב בתוכנו עולים בתוהו. משה נמצא במתח שבין עבודת המנהיגות והמעשה הגדול לבין המחויבות הבסיסית הכרוכה בחיי משפחה תקינים. מי שמסייע לו ב: תכנון הזמן, ייעול העבודה ויישור ההדורים המשפחתיים, הוא חותנו - יתרו, אביה של ציפורה שמפגין כישורים מרשימים כ: יועץ ארגוני, מאמן אישי, מטפל משפחתי ויועץ זוגי.

אחה"צ, החזיר אותנו אלחנן גינזברג לאווירת חג השבועות, בעזרת שיעור מרתק על מגילת רות - "האדם מאחורי המסכה". תחילה עמדנו על מעשהו החמור של אלימלך שעל אף היותו מגדולי ופרנסי הדור ואמור היה לשמש דוגמא, בשעת משבר, בחר לנטוש את המערכה - ועל כך נענש קשות. התמקדנו במפגש הלילי שבין רות לבועז בגורן בו מגלים שניהם גדולת נפש. היא מבקשת ממנו לראות אותה **כאדם**, ללא דעות קדומות על הרקע המשפחתי-תרבותי ממנו היא באה, שעומד לחובתה. רות מוכיחה אותו על אחריותו לגורלה "כי גואל אתה!" בועז נוטל אחריות ומבין לאן היא עלולה להידרדר אם תישאר דחוייה ולא תוכל לפרנס עצמה בצורה ראויה, עד כדי "לכת עם הבחורים אם דל ואם עשיר".

ביום שני - נחגג "שבוע הספר" בספריית הילדים בפעילות אטרקטיבית ומגוונת שכללה: שוק ספרים יד שנייה-ללא תשלום.. מכירת ספרים חדשים, פינת יצירה ופינת איפור בניצוחה של חגית גולן ובעיקר הרבה מצב רוח טוב ורוח תרבותית. בנות בית כולל ב-ג, העלו הצגה ושיר, סביב הנושא המרכזי שהיה השנה - "פרפרים". ההורים שהשתתפו אף הם בהצגה וכן שאר המשתתפים - מדווחים על אירוע מוצלח במיוחד, הודות למסירותה של מלי קסט והשקעתה המתפרשת על פני כל השנה, הראויות לתודה ולציון!

ביום רביעי - סיירנו בעקבות סיפורו של מר צ'צ'יקס על מר רכניץ - "שבועת אמונים". על כך נספר בשבוע הבא..

יו"ר ק'מ"ח

שמוע הספר בספריית הילדים

מזה כעשר שנים אנחנו מציינים את שבוע הספר בספרייה, בכל פעם נבחר נושא והשנה בחרנו בנושא הפרפרים. פתחנו את האירוע עם שירו של ביאליק "פרפר פרפר פרח חי" והמשכנו בהצגה קצרה על פי הספר "על מה חושב פרפר רעב?" שכתבה חסידה לנדאו חברת קבוץ שלוחות (אחותה של חיה נהיר). בהצגה הופיעו 7 בנות מבית כולל ב'ג' כפרחים ופרפרים.

המסר של הספר הוא שכדאי להיות מאושרים בשדה בו אנו חיים ולא לחפש שדות אחרים. הבנות החמודות אמרו בחזרה, כמה טוב בסעד והחלטנו לקשר את הסיפור לקליטה המוגברת בסעד, כל ילדה אמרה מה הכי טוב בסעד שלנו

כשברקע הייתה כרזה **בשדה של סעד הכי טוב לעוף**. תודה לבנות החמודות, שחלקן הופיעו כבר שנה שנייה, לאורלי וידס ולדקלה גינזברג שהופיעו כפרפרים ועזרו להתגבר על כל הקשיים. המשכנו במגוון פינות יצירה, דפי צביעה של פרפרים, יצירת פרפרים משקפים, הכנת פרפרים מקיפולי נייר צבעוני, עבודה קבוצתית מניירות קרפ מגולגלים של תמונת פרח גדול ומסביבו פרפרים. פינת צפייה בדי.וי.די. של הספור **שלושת הפרפרים**. תערוכה קטנה של ספורים על פרפרים ופינת איפור שבה המתינו בסבלנות ילדים רבים בתור, כדי לזכות להיות מאופרים כפרפרים. בו זמנית בשוק הספרים המשומשים ניתן היה לקבל ספר במתנה וכמעט כל הספרים נלקחו וניתן היה לקנות ספרים חדשים במחיר מוזל וגם כאן הייתה מכירה "יפה" שתאפשר קניית ספרים נוספים לספרייה.

המשפחות הצעירות הפגינו נוכחות גדולה ונראה היה שההנאה הייתה רבה. מה שיפה בעינינו בפעילות זו, היא שהכול נעשה בזכות ההתגייסות של מתנדבות ומתנדבים לפינות היצירה, להצגה ולמכירה בשוק הספרים. תודה רבה, רבה לכולכם ותודה גדולה במיוחד לחגית גולן ודקלה גינזברג שעזרו לי "לבשל" את כל האירוע שכרוך בעבודת הכנה רבה. שנזכה להתראות אי"ה בשנה הבאה.

נאלי קסט

ואז על שיכון צעירים

מספרים על נפוליון בונפרטה שהיה אומר למשרת שלו: "אני ממחר תלביש אותי לאט". חברים, הבה לא נמהר ונשכח במרוץ לקליטת זוגות את הצעירים.

חמוטל רפל היטיבה לכתוב זאת ואין לנו אלא להזדהות עם דבריה, רק נוסיף את דבריה של בתנו: "אני כבר בת 25 ומחפשת את דרכי כמו רבים מבני גילי, וגם שוקלת להישאר כאן. זו סיבה להזיז אותנו למקום אחר, רק בגלל שאנחנו לא נוואים? שלא לדבר שזו הרעת תנאים (כן, זו לא מילה גסה..). איזו תחושה אתם נותנים לנו?! ומה עם פינה שתהיה רק שלנו?!"

אז אנא בבקשה לשקול שוב ולהביא את זה להכרעת אספת החברים. אנחנו מצפים מחברים נוספים להשמיע קולם ולתת את תמיכתם.

חגית ואתניה אולן

”קרבה שנת השב”

בשנה הבאה, שנת תשע”ה, תתחדש עלינו שנת השמיטה. האם אנו עומדים לפני שנה של חששות, בעיות ואיסורים או שאנו מצפים לשנה של חסד ונתינה, דאגה לסביבה, לימוד תורה ואכילת ירקות ופירות קדושים? -- אין הדבר תלוי אלא בנו!

נתכנס כולם לעיסוק בענייני השמיטה החל משבת ’שלח’ בשעה 18:00 בבית הכנסת.

נתחיל בלימוד הפסוקים בתורה, דרך טעמי המצווה בפרשנים ובראשונים עד לימוד ההלכות והדינים. נשתדל לראות את היסודות הגדולים של מצוות השמיטה מתממשים עד הפרטים הקטנים.

במהלך השיעורים נעסוק גם בנושאים הבאים:

- ניהול מטבח
- טיפול בגינות נוי
- חממות ומצעים מנותקים
- אוצר בית דין
- היתר מכירה

”וּבִשְׁנֵי הַשָּׁבִיעִת, שֶׁבֶת שְׁבַתוֹן יְהוָה אֶרֶץ - שְׁבֶת, אֶה”

הרב ארי

חברת החשמל

מנוצת דת

בקרב... עם עליית הטמפרטורה והלחות, נעבור להתפלל מנחה וערבית בימות החול בבית המדרש

בכדי לחסוך בהוצאות החשמל הכרוכות בהפעלת המזגנים.

נא לא להפעיל את המזגנים שבבית הכנסת הגדול.

תודה

אמרי תמיך

אלף טוב לבר המצווה של הנכד

ירדן תמיך

בנט של שלומית ואביאל תמיך

מועדון הסרט הטוב

ביום ראשון 15/6/14 בשעה 17:00 יוקרן במועדון לחבר הסרט: "המפתח של שרה"

ביולי 1942 שרה, ילדה יהודיה בת 10 שגרה בפריז, מפונה מביתה באלימות יחד עם הוריה אל מקום שבו ריכזו את כל יהודי העיר ושלחו אותם אל מותם באושוויץ. לפני ששרה יוצאת מביתה, היא נועלת את אחיה הקטן, מישל, במקום המסתור שלהם, ומבטיחה לשוב מיד להוציא אותו משם. היא מכניסה את המפתח הקטן לכיסה ומבטיחה לעצמה שתחזור.

מכאן העלילה רק מסתבכת ושרה מתחילה להבין את העתיד הצפוי לה. האם היא תצליח להגיע חזרה אל מישל בזמן?

מאי 2002 ג'וליה גרמונד, עיתונאית אמריקאית שגרה עם בעלה ובתה בפריז, נשלחת לכתוב לעיתון שבו היא עובדת כתבה על גירוש היהודים בפריז שאירע בדיוק 60 שנה קודם לכן – "מצוד הולודרום דה היב". עם המחקר שהיא עושה לכתיבת הכתבה, היא מגלה את הסיפור של שרה. ג'וליה מסתקרנת, ונכנסת עוד ועוד לחייה של שרה. היא נחושה בדעתה לגלות כל מה שהיא יכולה על הילדה. עם המחקר לכתבה והמחקר הפרטי שלה, היא מגלה קשר בין שרה למשפחתו של בעלה. ג'וליה מחליטה להעמיק עוד בגילוי הסוד הנורא, שעלול להרוס את נישואיה.

צרפת (2009) שפת הסרט: צרפתית, אנגלית, תרגום לעברית משך זמן סרט: 111 דקות, ז'אנר: זר

כואב מולאניט!

מסיבת ותיקים

מסיבת ותיקים תתקיים אי"ה ביום רביעי כ' בסיוון (18.6) בשעה 17:00 בבית שקמה.

בתכנית:

1. הקרנת טכס הדלקת המשואה ע"י חברנו חיים הרצל, בערב יום השואה ב"יד-ושם".
2. הקרנת טכס הדלקת המשואות בהר הרצל בערב יום העצמאות.

האירוע פתוח לכל הציבור

1. ותיקים – כרטיס ארון וחנה פרט

"עניית אפנו"

רחל ושי אבירט מספרים על צמח-סיפורי אפנו

שי: נולדתי בתל אביב הקטנה בשנת תרצ"ח, להוריי מרים ויצחק שעלו ארצה בשנת 1933 מהונגריה. הוריי עלו לארץ בגיל צעיר מטעמים ציוניים, כאשר באירופה כבר צלצלו פעמוני האזהרה עם עליית הנאצים בגרמניה לשלטון והשפעתם ניכרה גם בשאר ארצות אירופה. אבי עלה לארץ בתמיכת סבי ולמרות התנגדות ראשי הקהילה הדתית בעיירתו, והסיבה: בארץ ישראל הוא יחדל להיות דתי! הסבא תכנן שבנו הראשון שיעלה ארצה, ידאג לסרטיפיקאטים לשאר בני המשפחה - ואכן הוא הספיק להעלות שלשה מאחיו והשאר ניספו באושוויץ. משפחתה של אמי הייתה ציונית ורוב אחיה של אמי היו כבר בארץ החל משנות העשרים. כך ניצלה כל המשפחה מאימי השואה שבאה שנים מספר לאחר מכן. האווירה בבית הייתה ספוגה באהבת הארץ ואנו הילדים ספגנו זאת מינקות. אבא שרת בצה"ל והשתתף בקרבות מלחמת השחרור.

למעשה, כל שנות הילדות שלי התנהלו בצל מלחמות: מאורעות תרצ"ו-ט, מלחמת העולם השנייה ולאחריה מאבק המחותרות בשלטון הבריטי ומלחמת השחרור. כילד אינני זוכר זמנים שקטים ו"נורמליים": גרנו בקומת קרקע ותמיד היו חומות של שקי חול מסביב לפתחי הבית, מה גם שבתקופה ההיא לא היו ממ"דים ובשעת אזעקה היו השכנים מהקומות העליונות מצטופפים בביתנו.

גרנו ברחוב הס בקרבת בית העירייה הישן בת"א אשר היה מטרה מוכרת למטוסים האיטלקיים שהיו שותפי הגרמנים במלחמה וספגנו הפצצות מדי פעם בקרבת ביתנו, גם במלחמת השחרור היה בית העירייה מטרה להפצצות המצרים, כך שהמשכנו לספוג את "פיספוסיהם" גם בקרבת ביתנו.

באופן טבעי פיתחתי מודעות לנעשה בארץ, בעולם ובסוף מלחמה ידעתי את כל הנעשה מקריאה אובססיבית של העיתונים. (עד היום...) מאבק המחותרות קרה לנגד עינינו הילדים, כאשר ראינו את צעירי המחותרות רצים ברחובות ומדביקים מודעות של האצ"ל והלח"י, וכן מאבק אניות המעפילים שנחתו לחוף הים לא רחוק מבתינו.

במלחמת השחרור ליווינו - כילדים - את שיירות הציוד והלוחמים שיצאו מת"א להביא עזרה לירושלים. השמדת האנייה "אלטלנה" והשריפה שלה קרו לנגד עינינו הנדהמות, וכתוצאה מכך נאלצנו לעזוב את ביתנו מחשש להתפוצצות האנייה שבה היו נשק ותחמושת.

ההצטרפות ל"בני עקיבא" בכיתה ה' (ליפא אהרוני היה המדריך הראשון שלי...) קבעה כנראה, את מסלול החיים שלי/שלנו, ועם גרעין "הטירה" הגענו - בשנת 1957 - להכשרה בקיבוץ סעד במטרה שהגרעין שלנו יקים את הקיבוץ החדש באדמות נחביר.

רחל: גם אני כמו שי, נולדתי בשנת תרצ"ח, (הבדל של 5 ימים בינינו...) להורי שעלו ארצה ב-1936 כשקיבלו סרטיפיקט לעליה בעודם חברים בהכשרה של תנועת "החלוץ-המזרחי" בז'דונסקה וולה-שבפולין.

הם נישאו בוורשה, ונפרדו מכל משפחתם, ערב עלייתם לספינה שהובילה אותם מטרייסט בדרכם לנמל-חיפה, כשהשיר: "אנו באנו ארצה...לבנות ולהיבנות בה..." זועק מגרונם. (כה סיפרה לי אימי ז"ל) המשפחה שנשארה בפולין, נספתה כמעט כולה בשואה.

נולדתי בבית - חולים בלינסון, שבפתח-תקווה, בה גרנו עד 1951 (שנת השלג הגדול שכיסה את כל המדינה כמעט..). למדתי בבית-ספר "נצח-ישראל", עם שרה לוינזון-רוזמן, דליה ויסנשטרן-כוכבי, ישראל שריד (באגף הבנים) ועוד כמה מחברי גרעין "עלומים" שעזבו את סעד.

את שנות השואה.. והרדיו הפתוח בביתנו הקטן במדור לחיפוש-קרובים, בהם ישבו הורי והקשיבו שעות...אולי נותר משהו ממשפחתם, לא אשכח לעולם!

גם את תקופת מלחמת השחרור, והבילוי במסדרון השכנים לידינו.. ובמסדרון בית הספר במרכז המושבה-כשנשמעו האזעקות עם ההפצצות מן האוויר (מקלטים וממ"דים לא היו...) זוכרת אני היטב. אבי היה "בעלעגולע" גאה, (בעל-עגלה+סוס) עבד בעבודה קשה והוביל שקי-קמח מטחנת הקמח המרכזית של המושבה לכל המאפיות.. אחד הכייפים של ילדותי היה לנסוע בעגלתו לגן הילדים.. ואח"כ לביה"ס. ליד גן הילדים שלי, גר אברהם שפירא השומר המיתולוגי...שהרים אותי על סוסו כשמצא אותי יום אחד בוכה מרה על אובדן כסייה (כפפה ללא אצבעות).

ימי שלטון הבריטים בארץ, זכורים לי היטב. ימי העוצר בהם הייתה אימי יוצאת לחצר לעשות "כביסה גדולה" בדוד שחור גדול, המונח על מדורה, כדי להרתיח את מי הכביסה. אימי מאנה להפסיק וזוג "הכלניות"- האנגלים שהסתובבו כדי לקיים את העוצר.. עמדו וחיכו עד שתסיים.

כיתות ה' ו' ז', אלה השנים בהן ביליתי בבני-עקיבא בפ"ת. בכיתה ו' יצאנו למחנה "אילת" על אדמת הרצליה ג', שם הוקם המחנה הראשון של קיבוץ סעד...

ימי פ"ת הסתיימו - ועברנו לגור בת"א. לבני עקיבא נאסר עלי ללכת עקב המרחק הרב. כשסיימתי את לימודי ב"בית-צעירות מזרחי" הגיע זמני להתגייס לצבא, עקב גילי. מכיוון שרציתי להמשיך את לימודי בסמינר לגנות-הצטרפתי לגרעין "הטירה" בבני-עקיבא, במטרה להתגייס למחזור השני המתגייס לצבא - וכך לסיים את לימודי בסמינר.

וההמשך... עם ההצטרפות לבני-עקיבא לקראת הכרזת גרעין "הטירה", נוצר גם הקשר עם שי גרוסמן. עם נישואינו החלפנו את שם המשפחה מגרוסמן, לאבירם.

מכאן הסיפור שלנו- משותף:

שי- עבדתי במסגרייה התומכת בענפים שונים במשק, כמסגר מקצועי, במשך כעשרים וחמש שנים, והמסגרייה מתפתחת למפעל קטן לייצור כלים לחקלאות, בניית מערכי מיון והרבה עבודות חוץ. המפעל "מתכות" חזר לשמש כמסגרייה בלבד, כאשר מפעל "סיפן" הוקם, ורבים מעובדי המפעל גויסו לעבודה ב"סיפן". שימשתי מספר שנים כמרכז השירותים וכמא"ז, חצרן, עובד בגד"ש עד ש"גוייסתי" לשמש כמרכז קניות לתקופה של כשתים עשרה שנים של נסיעות יום-יומיות לת"א. כיום אני מוכר כ"נהג בית", זה כ- 13 שנים.

רחל- מהרגע שירדתי מהאוטובוס...נכנסתי לעבודה כגננת ב"גן כחול" ולאחר מכן "גן-ירוק". מהגנים להוראה בביה"ס בכיתות יסוד, בחינוך מיוחד ושוב חזרה ל"גן-כחול". סה"כ עסקתי בחינוך כשלושים שנה... את השנים שלאחר מכן ביליתי בניהול "מחסן-ילדים" (מה זה?) אותו סגרתי בשמחה.. ותקציב הלבשת הילדים הועבר לתקציב ההורים. הייתי החברה הראשונה בקיבוץ שהשיגה רשיון נהיגה!!! (לאחר "מאבקים" באסיפות למתן זכות רשיון-נהיגה גם לחברות... ואז שיווקתי את תוצרת המתפרה שלנו ברחבי הארץ.

ילדינו: ענת- הבכורה שלנו נולדה ב-1961. נשואה לחנוך ספיר (כפר מימון) בוגרת "בצלאל" עוסקת באומנות... מתגוררים עם שני ילדיהם בקריית-אונו.

איתי - 1962 - נשוי לנאוה (בת קב' יבנה) טייס בחיל-האוויר, מהנדס-מכונות, היום טייס ראשי של מ.ד.א (חילוץ נפגעים מוטס). מתגוררים עם ארבעת ילדיהם בכוכב-יאיר.

יפתח - 1967 נשוי לשירלי, (בת חיפה) מנהל תפעול במפעל סיסמטריק בעפולה. גרים בגן- נר שלמרגלות הגלבוע, עם ששת ילדיהם.

אהד - 1971 נשוי לשרון (בת עין הנציב) בוגר הפקולטה לחקלאות- הדברה. מנהל שיווק ארצי של "מכתשים-אגן". מתגוררים עם ששת ילדיהם (הממוזגים...) בהרחבה הקהילתית של קב' שדה-נחום.

מרים- מיקה, 1977 נשואה לעופר סגלי (בן חיפה) בוגרת בר-אילן ובי"ח רמב"ם בדימות – ועובדת כטכנאית רנטגן בביה"ח רמב"ם. גרים עם שני ילדיהם האדמוניים, ברמת-אלון שבחיפה.

חמשת ילדינו - בוגרי החינוך המשותף - ואנו גאים על כך!!! למרות הביקורת כיום על רעיון החינוך המשותף, נהנו ילדינו לגדול עם חבריהם, בבתי הילדים. למרות שגם אנו הרמנו ידינו בעד המעבר ללינה פרטית. תם עידן הלינה המשותפת, ולנו נותרה רק מרים-מיקה בלינה ביתית.

בשנת 1998 ביקשנו לצאת לשנת "חופש" מחוץ לקיבוץ. שנה זו התארכה לשנתיים. נותקנו כלכלית אולם זכויותינו נשמרו... ומקץ אותן שנתיים הגענו למסקנה שלמרות היתרונות הרבים שחווינו באותן שנתיים, ובעיקר הקירבה לילדינו, החלטנו לחזור... לקיבוץ. את עשרות שנותינו כאן בקיבוץ לא ניתן להמיר.. ולא מצטערים לרגע שזו הייתה ההחלטה. באותן שנתיים, לא התפנקנו, ועבדנו שנינו לפרנסתנו.

שי – באותן שנים סיימתי שנתיים אחרונות של לימודי ארץ-ישראל ב"בר-אילן", שהשלימו 20 שנות לימוד קודם בקורסים באוניברסיטה הפתוחה שנלמדו בעיקר לאחר שעות העבודה, וסוף סוף זכיתי בתואר: ב.א.

הדבר שכיום אנו הכי חסרים הם ילדינו ונכדינו שאינם חיים בקיבוץ עמנו וכל מרחק מהם נחשב לרחוק מדי. כולם כאמור, לשמחתנו, חיים בארץ. אנו מלווים בהתרגשות כל מהלך של הנכדים בבתי הספר, גני הילדים, במכינות הקדם-צבאיות, בצבא ובאוניברסיטה. לכולם ב"ה חינוך ערכי, צניעות ואהבת הארץ כיאה לבנים יוצאי קיבוץ.

שנינו כיום גמלאים וממלאים את ימינו - רחל- בהתנדבות במתפרה, בציור (קורס-לאחרונה) וביקורים אצל בני המשפחה. שי - עבודה בחצי משרה בנהגות-בית ובשעות הפנאי, עוסק כתחביב, בפיסול בחימר וטיפוח הגינה. השתתפתי כבר במספר תערוכות ברחבי הארץ ואף הוזמנתי לקיים תערוכה בארה"ב. רוב פסלי מוצגים ב"תערוכה" מתמדת בתוך הבית ומסביבו... ובגינות ילדינו.

תם ולא נשלם!

מצפים להמשך חיים שלווים ובריאים בקהילה תומכת, מתחשבת, מתפתחת ותוססת.

רחל ושי אבירט

פּוּלִי בַחִירַת הַיֵּלָה אֹר לַנְיָהוּל מִשׁ״א בִּסְעָדָ

הילה אור שנבחרה לניהול משׁ״א בסעד, תעבוד 40% משרה דהיינו יומיים בשבוע ובני ויונת יחפפו אותה בהדרגה בשבועות הקרובים. אנחנו חושבים שבמהלך זה אנחנו משדרגים את עבודת משׁ״א בסעד, ובעזרתו יינתן מענה טוב הן לחברים והן לענפים.

לפי התכנית הילה תעבוד בסעד בימים שני ורביעי. ברור לכולנו שהילה תעשה את התפקיד בצורה שונה מהדרך שבה אני ביצעתי בעזרת יונת, עם אחריות 24 שעות במשך שישה ימים. אך אנחנו חושבים ששלב החונכות של החברים והענפים משלב הקיבוץ השיתופי לקיבוץ המתחדש הסתיים. היום האחריות של החבר לפרנסתו, הרבה יותר גבוהה וגם אחריות הענפים גדולה יותר לפתור את בעיות כוח האדם שלהם. את הסיוע לחברים ולענפים תיתן הילה. כשבע שנים לקח תהליך ההפנמה והשינוי ביחס לעולם העבודה ועתה אפשר לטפס קומה אחת למעלה למרות צמצום עבודת משׁ״א.

ברקע תהייה יונת יותר ואני קצת פחות וננחה ונלווה את הילה בשלב המעבר. וניתן גב להילה ככל שיידרש. ישנם מספר נושאים שצריך לחשוב איך מטפלים בהם בעידן של ניהול משׁ״א חיצוני ואני מקווה שיקבלו מענה ושינוי תוך כדי תנועה:

- 1) הצד הפרסונאלי. עד היום אני ישבתי כנציג משׁ״א בהנהלת הקהילה. ויונת במזכירות. האם הילה תחליף אותנו? חבל על שעות עבודה בישיבות, כאשר היא באה ליומיים. מצד שני היא מאוד רוצה להיות שותפה ובצדק, בקבוצת הניהול.
 - 2) משׁ״א היא יחידה אסטרטגית שאמורה לתת מענה ארגוני, לשינויים שונים כיצד נשלב אותה?
 - 3) יש נושאים שוטפים שהיו מטופלים במשׁ״א, כגון נהגות בית ועזרה מיידית לענפים. והנושאים יצטרכו לעבור לאחריות הענפים.
 - 4) עבודת הנוער – הכנסנו מודל שעובד די בסדר, אך הוא דורש תחזוקה - קשר עם הנוער ועם המדריכים. מי יעשה זאת?
 - 5) קליטת בנים במסגרת מסלול חומׁ״ש ואחריו, כאשר באים לתקופות עבודה קצובות. גם כאן תידרש אחריות אישית גבוהה יותר.
- לסיכום אני בהרגשה שבחרנו בחירה נכונה לסעד, אך צריך לשים לב שהנושאים שהעליתי יקבלו מענה. על סיכום התקופה אכתוב איׁ״ה בהזדמנות קרובה.

בְּנֵי אֲנִי לְבָרֵךְ

לְהַדְסָה וּלְחַנּוּן אֹלָן וּלְכַף הַמַּשְׁפָּחָה

מֵלֵךְ טוֹב לְנִישׁוּאֵי יִצְחָק עִבׁ״ל לֵיָאֵת

בְּנֵי עַל תְּמִי וִירְמִיָהוּ בֶן עֵלָם

התעלות רגעית

רצף אירועים קהילתיים גרמו לי להתעלות רוחנית סביב חג מתן תורה. הכנסת ספר התורה לבית הספר, חוויית "מעמד סיני" שיזמה ועדת חינוך וליל הלימוד בשבועות (על כולם דווח בהרחבה בשבת שעברה). יישר כח לכל העושים במלאכה, יחזקאל וצוות ביה"ס, עידית וצוות החינוך החברתי ולבני גינזברג (שלא ויתר להוביל את הפקת ליל הלימוד), כנרת סמואל ויצחק שלומי. תודה מיוחדת למוריה פולק וליאור לנדאו, שאחרי ליל הלימוד בשנה שעברה האירו את עינינו על לימוד הילדים בליל שבועות שלוקה בחסר, אך לא הסתפקו בביקורת, אלא נטלו יוזמה ואחריות לתיקון! בנותינו סחפו איתן חבורת צעירים, שהפיקו משחקים ודפי לימוד לילדים, נרתמו ללימוד עצמו ומי שלא ראה את ילדינו בלילה הזה, הפסיד... יישר כח לכן ולכל השותפים הרבים שגייסותן ולוואי ונדע כולנו יחד עם הערה, ליטול יוזמה ואחריות לתיקון.

לי זה לא יקרה

לפני חודש וחצי, ארעה תאונה בחצרנו, בנפילה של סל משחק תמים על רגלו של ילד קטן. אין כללי בטיחות מחייבים בנושא זה, וגם אין בכוונתי להשבית שמחה ומשחק מילדינו. רק בקשה קטנה לי המופנית לכולנו: בואו נשים לב וניקח אחריות, ככל שניתן ובגבולות הסביר, להסיר מכשול ותקלה מרחובותינו. העמדתם סל משחק, וודאו שהוא מאובטח כראוי. הנחתם אופניים, החנו אותן בצד, במתקן ולא באמצע הדרך, מקום בו יהוו מכשול להולכי רגל. בכוחות משותפים, נמנע עוגמת נפש וסבל מיותר מחברינו.

מחזקים את חגורת הביטחון...

לאור דרישות חדשות של צה"ל מאיתנו, בהיותנו יישוב בעוטף עזה, עלינו להיערך להכשרת חמ"ל (חדר מלחמה) יישובי. יחד עם אריאל סאסי, הרבש"צ המסור שלנו, למדנו את הנושא והבנו שאין צורך בחלל גדול מידי, בתקווה להמשך השקט ובטחה. בתאום עם עורך העלון, סוכס לאחד את חדר מערכת העלון עם חמ"ל היישוב. בכך, נימנע משעבוד מבנה נוסף לצרכי ציבור.

בשולי פתיחת עונת הרחצה

שתי תזכורות חשובות שמשום מה נעלמו מעיני הקוראים.

א. אורחים יכולים לבוא רק בליווי מבוגר מגיל תיכון (כיתה י') ומעלה. למען הסר ספק: ילדי חטיבה לא יכולים לארח את חבריהם ללא הורה מלווה. אנא, מינעו מנעם, מצילנו היקר, את אי הנעימות בהרחקת אורחים משטח בריכה.

ב. חל איסור מוחלט על שחייה של אדם בודד בבריכה, גם אם הוא מציל ובשל כך, יש בידו מפתח לבריכה!

הרהורים נוגים ותקוות לעתיד טוב יותר

ושוב מכה בנו גל של אירועי ואנדליזם. אני מנסה להפעיל מסננות טובות של הפרדה בין מעשי קונדס להרס ופגיעה במרחב הציבורי וגם אחרי הסינון אני מתקשה לקבל את האירועים האחרונים: כתובת גרפיטי פוגענית כלפי בעל תפקיד.

פריצת ארון ציוד וגרימת חבלה לקלנועית במחסן הקלנועיות הרזרביות.

חבלות חוזרות ב"מוזיאון העתיקות" של משפחת קארו.

פריצת דלת חדר ההנצחה בברוטאליות ושבירתה.

אז מה עושים?

למיטב ידיעתנו כל האירועים מתרחשים סביב שבתות, מה שמביא אותנו לסוגיית האחריות והסמכות ההורית של כל אחד ואחת מאיתנו. האם נכון להחזיר את סיירות ההורים? האם נכון להתקין מצלמות לדעת מי הם המבצעים ובכך להימנע מלחשוד בכשרים? האם נכון לערב את המשטרה?

הנהלת האגודה, נדרשה לנושא בישיבתה האחרונה וסוכם לפעול בכמה מישורים:

- א. לפרסם ולידע את הציבור בכל מקרה שמתרחש, מתוך מחשבה שמודעות ציבורית היא הבסיס לשינוי ושיפור.
 - ב. התקנת מצלמות במקומות המועדים לפורענות, כדי להיות ממוקדים ולא לחשוד חלילה בכשרים.
 - ג. לפעול יחד עם מחלקת הרווחה והשיטור הקהילתי בבניית תכנית מניעה ומודעות קהילתית לנושא של שמירה על רכוש במרחב הציבורי ולמעשי ואנדליזם, השחתה והשלכותיהם.
 - ד. הפעלת סיירות מבוגרים, לאו דווקא הורים, אלא כל מבוגר שהקהילה יקרה לליבו ומוכן להקדיש שעתיים בצהרי השבת אחת לארבעה חודשים.
- אם יש מי שמוכן לקחת אחריות ולהוביל את הטיפול בנושא, מוזמן לפנות אלי במייל או לשחר במשרד. בהזדמנות זו, אני מבקש להודות לבני אחיטוב, אשר בזכות ניסיונו הרב כחוקר פרטי בעבר, מסייע לי ומלווה אותי בכל הטיפול בנושא רגיש זה, בשקט ובמקצועיות.

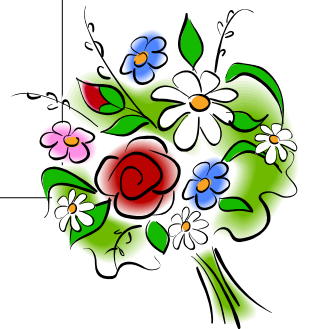
שבת שלום וקיץ שלו ורגוע!

נחום

אצדן ואיהודה אב
מלא טוב אהואדת הבן
אאביה ואישציהו אב ואכל המסכה
הרבה שמחה ונחת!

איהודית ואיצקב מוסנלון
מלא טוב אהואדת הנין
נכד אתמר ואארן כרח'ד, בן לאוריה ואחן כרח'ד

אבאה ואבנימין אל ואכל המסכה
מלא טוב אהואדת הנכד
בן אליאלק ואניב אל

